

[Christophersen.]

lægger ansvaret for en lang, lang række konkrete — mindre, men tilsammen meget store — besparelser ud i de led, dvs. ud til de amter og de kommuner, som træffer de konkrete bevillingsbeslutninger.

Med de ord tror jeg jeg har svaret på, hvad der faldt af bemærkninger, som rent umiddelbart måtte kalde på en kommentar. Jeg glæder mig altså endnu en gang over den positive vilje, der blev givet udtryk for. Så er det klart, at vi mellem partierne må drøfte de forskellige opfattelser, der kan være af, hvor man skal spare, og i hvilket tempo besparelserne skal realiseres. Senere kommer vi selvfølgelig til den næste korsvej, når vi skal drøfte de langsigtede udgiftsreformer.

Grethe Philip (RV):

Først vil jeg gerne over for hr. Heinesen beklage at jeg åbenbart ikke har lyttet tilstrækkeligt efter hele hans tale. Jeg kan godt sige, at jeg blev noget afsporet ved den glæde og stolthed, der fremgik i forbindelse med en bemærkning om, at finanslovforslaget — sådan som det var fremsat fra socialdemokratisk side — viste, at stigningen i statens nettoudgifter, bortset fra pris- og lønstigninger, var nedbragt til nul. Det er en udtalelse, som nok kan være rigtig, men som også nok kunne give anledning til visse kommentarer. Jeg var altså noget uopmærksom og blev ikke helt klar over, hvad der fulgte derefter, men mere afgørende er det, at vi, så vidt jeg nu forstår, er enige i vores bedømmelse af, hvilke problemer vi møder, og også i, at der er nogle faremomenter, som vi bliver nødt til at tage op på en eller anden måde.

Til hr. Lindholt vil jeg sige, at jeg i går opfordrede fremskridtspartiet til nu i det politisk-økonomiske udvalg i detaljeret form at fremlægge deres sparetanker med henblik på en grundig drøftelse. Jeg skal ikke nægte, at jeg havde håbet, at jeg, hvis hr. Lindholt tog ordet i anden omgang, havde fået et sådant tilsagn. Det skete ikke. Jeg vil da ikke deraf drage den konsekvens, at det er et afslag. Jeg håber stadig på, at vi får disse detaljerede forslag lagt frem, netop for at vi kan få den seriøse behandling her i folketinget, en behandling, som vi plejer at få i udvalgene.

Til hr. Christophersen vil jeg sige i forbin-

delse med bemærkningerne om skattetryk- ket og mulighederne for at lette det, at vore synspunkter vist i virkeligheden ligger meget på linje. Mine bemærkninger gik på, at jeg har indtryk af, at der af og til vækkes forestillinger ude i befolkningen om, at bare vi passer lidt på, kan vi få sat skatterne ned. Jeg vil gerne citere fra finansministerens redegørelse et par sætninger, som fik mig til at tænke i disse baner.

Finansministeren sagde nemlig, jeg citerer:

„Denne opfattelse gælder ikke så meget mere, som det er vort synspunkt, at sparepolitikken skal videreføres med sigte på at nå frem til sådanne beløbsstørrelser, at det bliver muligt at lempe beskatningen i de kommende år og dermed at dæmpe skattetrykket“.

Nu er det naturligvis ikke sådan, at jeg er imod den holdning. Vi er alle sammen klar over, at skattetrykket er meget stort, og at det kunne være ønskeligt, at man fik det sat ned. Det er ikke deri uenigheden består. Men jeg kan altså ikke komme væk fra, at med alt det, vi i forvejen har lagt op til, og med de mange opgaver, som vi skal løse i fremtiden, er det simpelt hen — fordi der bl. a. sker forskydninger i befolkningens alderssammensætning — at stikke folk blå i øjnene ligesom at give en forestilling om, at vi nok kan sætte skattetrykket ned i løbet af et par år, når bare vi sparer. Jeg mener det realistiske er, at vi må sætte alle kræfter ind på at undgå en stigning i skattetrykket. Og når jeg taler om skattetryk, er det altså de samlede skatter. Jeg tænker ikke på, om det er den ene eller anden form for beskatning der sættes ned. Der foreligger naturligvis i hvert fald teoretisk visse muligheder, men jeg taler om den samlede beskatning.

Hr. Lars' Emil Johansen sagde i sit indlæg i dag, at det må være et mål, at Grønlands egen befolkning bliver styrende og beslutende i de grønlandske forhold, og at uddannelsen her er af afgørende betydning. Det radikale venstre er ganske enig i, at det politiske ansvar i stigende grad skal lægges over til grønlænderne selv, og at vi herfra, altså her i folketinget, skal være overordentlig lydhøre over for ønsker om at få større beslutningsmyndighed, efterhånden som de kommer frem fra det grønlandske landsråd.